

en overmaade vanffellig. Sag for Lovgivningen, at yttre sig om dette Anliggende, uden at komme for dybt ind paa Forhold, som man deels ikke kan forlange, at den lovgivende Magt skal være vidende om, og deels vanffelligt kan gjøre saa klart for den lovgivende Magt, som det er vanffelligt, fordi en heel Deel af Enkelthederne altid maa beroe paa et administrativt Skjøn, der just ikke altid med Kjendsgjæringer lader sig tilstrækkeligt belyse. Jeg kan nu ikke nægte, at det forekommer mig, at Udvalgets Majoritet i flere Henseender er kommen temmelig meget ind paa det Administrative. Jeg skal i denne Henseende forbeholde mig senere idag, og naturligviis end mere paa Sagens andre Stadier, at belyse dette; men jeg har dog villet tillade mig foreløbigt allerede nu at antyde det, men skal derved med det Samme forvare mig imod, at jeg skulde have troet, at det ærede Udvalg skulde have tilfattet at gjøre noget Indgreb i den administrative Myndighed, ligesom jeg paa den anden Side tør antage, at man heller ikke vil troe, at de Betænkkeligheder, som fra Regjerings Side kunne være at fremsætte imod enkelte af Udvalgets Forslag, som formeentlig udelukkende vedkommende Administrationen, skulde være hentede fra nogen Omfimdighed fra dennes Side med Hensyn til disse Forslag. Jeg troer, at under vore nye constitutionelle Forhold vil det oftere være nødvendigt, at Legislaturen og Regjeringen gjensidig komme hinanden imøde med deres Optringer om, hvad man maatte mene, at der vedkommer udelukkende den ene, og hvad der udelukkende burde vedkomme den anden. Jeg troer, at det er en Betingelse for et sundt Statsliv, at man saa meget som muligt holder ude af den egentlige Lovgivning, hvad der er Administrationens, ligesom naturligviis paa den anden Side Administrationen heller ikke tillades en saadan Myndighed, at den kan kaldes egenraadig.

Idet jeg forudskikker disse almindelige Bemærkninger, skal jeg først vende mig til den Deel af det ærede Udvalgs Betænkning, som finder sit Udtryk i Formandens Minoritetsvotum. Jeg anseer naturligviis denne Deel af Udvalgets Betænkning for at være den farligste for Lovudkastet, da den gaaer ud paa intet

Mindre end aldeles at fraraade det høitærede Thing, at gaae ind paa Lovudkastet. Den ærede Formand i Udvalget har vel erklæret sig enig med Majoriteten i adskillige af dens Forslag, men er dog ogsaa uenig i andre af disse, og han synes i det Sted hellere at ville slutte sig til Lovudkastet, og i al Fald mener den ærede Formand, at de Forslag, som ere fremkomne fra Majoriteten, forsaavidt de ere afvegne fra Lovudkastet, indeholde noget aldeles Nyt, og han finder derfor Betænkkelighed ved at gaae ind paa et saadant heelt nyt Forslag, som ikke er udgaaet fra Regjeringens Side, medens han paa den anden Side dog heller ikke har kunnet beslutte sig til at gjøre saadanne Endringsforslag til Lovudkastet, at det kunde blive til Lov, hvorved han altsaa føres til det Resultat, aldeles at fraraade at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag. Nu har den ærede Ordfører allerede imodgaaet den Bemærkning af Udvalgets Formand, at de Forslag, som ere fremsatte fra Udvalgets Side, skulde være i den Grad afvigende fra Udvalgets Bøsen, at de skulde synes at danne et heelt nyt Forslag. Jeg troer, at det af de Erindringer, jeg senere skal knytte til Udvalgets Majoritets Forslag, vil fremgaae, at den Forskellighed, som gaaer igjennem Udvalgets Betænkning i Modsetning til Udvalget, virkelig ikke er saa stor, som den ved første Blik kunde synes at være, og at navnlig de Endringsforslag, som ere stillede af Udvalgets Majoritet, for en Deel fremtræde med langt større formel Betænkkelighed, end de ellers vilde gjøre, fordi et enkelt Punkt, nemlig Underclassernes Lønningsforhold og Stilling saa godt som optager hele Slutningen i Lovudkastet. Men under alle Omstændigheder maa jeg tilstaae, at jeg finder den Hele Argumentation, som den ærede Formand i Udvalget har opstillet imod Lovudkastet, at være i det Hele meget betænkkelig. Det er altid ved Sager som denne — og det kan ikke undgaaes, at Sager af det Slags, som den nærværende, meget hyppigt vilde komme for de lovgivende Kamre — det er altid ved Sager af dette Slags, som gaae ind paa en specielt technisk Administrationsgreen, hvor der udfordres specielle techniske Kundskaber, som Fleertallet af Rigsdagens